

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală în privința lui

***Odobescu Vitalie XXXXX, născut la
XXXXX.***

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20.06.2018 – 06.12.2018

instanța de apel: 12.12.2018 – 13.03.2019

instanța de recurs ordinar: 06.06.2019 – 20.11.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 decembrie 2018, Odobescu Vitalie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare pe un termen de 4 ani.

2. În sentință, prima instanță a constatat că:

Odobescu Vitalie în perioada de timp cuprinsă între prima jumătate a anului XXXXX și luna iulie a anului XXXXX, aflându-se la domiciliul său, situat pe adresa XXXXX, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, știind cu certitudine că minora XXXXX XXXXX, a.n.XXXXX.2004, nu a atins vârsta de 16 ani, a întreprins sistematic

față de aceasta acțiuni în forme perverse exprimate prin încercări de a atinge organul genital al acesteia cu mâna, precum și discuții cu caracter cinic și obscen, în scopul determinării la raporturi sexuale a celei din urmă.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, Solovei Dan prin care a solicitat casarea a sentinței în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanța, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Odobescu Vitalie, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- pedeapsa aplicată de către instanța de judecată în privința inculpatului Odobescu Vitalie nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui, și pericolului social pe care îl reprezintă. Pedeapsa prea ușoară care a fost aplicată inculpatului, prin aplicarea art. 90 Cod penal, va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. Pedeapsa stabilită inculpatului, este neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui cât și din partea altor persoane;

- instanța de judecată nu a apreciat ca fiind circumstanță agravantă faptul comiterii infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică indicat în art. 77 alin. (1), lit. j) astfel, în mod nejustificat a dispus suspendarea executării pedepsei conform art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, sentința se contestă în partea individualizării pedepsei, iar temei pentru a interveni în sentință din oficiu cu privire la încadrarea acțiunilor inculpatului, conform art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, lipsește.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a concluzionat că la stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 75, art. 61 alin. (2) Cod penal, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane,

fiind în limitele prevăzute la sancțiunea normei penale în baza căreia Odobescu Vitalie a fost condamnat.

Acuzatorul de stat, în rechizitoriu nu a reținut în calitate de circumstanță agravantă în privința inculpatului Odobescu Vitalie - comiterea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică, or, deși instanța de judecată nu a motivat în care baza cărui temei a ajuns la concluzie că Odobescu Vitalie a comis infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică, la baza sentinței nu poate fi constatată circumstanța agravantă dată numai din declarațiile părții vătămate minore sau a martorului, de vreme ce starea de ebrietate urmează a fi confirmată doar prin raportul de expertiză sau rezultatul alcooltestului.

Instanța de apel a susținut poziția primei instanțe cu privire la faptul că în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, învederând lipsa circumstanțelor atenuante, personalitatea ultimului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu a împiedicat la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, considerând că în privința inculpatului Odobescu Vitalie, pentru comiterea unei infracțiuni grave, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată pe un termen de probă de 4 ani. Pedepsă neprivativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or, inculpatul urmează să conștientizeze fapta comisă cu intenție.

Instanța de apel a notat că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Instanța de apel a conchis că prima instanță întemeiat a conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, astfel că dânsul este de o vârstă tânără, fără antecedente penale, infracțiunea comisă face partea din categoria infracțiunilor grave, are la întreținere un copil minor.

În concluzie, instanța de apel a statuat că pedeapsa stabilită de către instanța de fond cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând

condiționat executarea pedepsei, este echitabilă, întrucât este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

5. Decizia motivată a instanței de apel pronunțată la **10 aprilie 2019**, a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, la **08 mai 2019**, prin care invocând în calitate de temeuri prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei cu dispune rejudecării cauzei de către instanța de apel din motiv că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

5.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul a menționat că:

- instanța de apel, judecând în fapt și în drept cererea de apel a procurorului Dan Solovei a admis erori de drept cu privire la individualizarea pedepsei penale numite inculpatului Odobescu Vitalie și a modalității ei de executare, dar și cu privire la forma și conținutul deciziei, erori de drept prevăzute explicit de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală;

- cuantumul pedepsei numite inculpatului Odobescu Vitalie dar și modalitatea de executare a pedepsei închisorii aleasă de către instanța de fond în privința respectivului nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta săvârșită dar și impactul social al ei, dar și consecințele iremediabile suportate de către partea vătămată minoră XXXXX XXXXX;

- nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, or, personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei bune conduite, care ar fi permis instanțelor de fond și apel de a da dovadă de clemență în privința respectivului;

- practica judiciară în cauzele penale privind inviolabilitatea vieții psihice și sexuale a minorilor denotă ca regulă că o pedeapsă condiționată nu poate asigura un echilibru cert între scopul de reeducare al inculpatului recunoscut vinovat și așteptările societății față de actul de justiție realizat, sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate;

- acuzarea de stat consideră că Odobescu Vitalie nu a conștientizat pericolul social pe care îl prezintă fapta sa, nu se căiește sincer de fapta

săvârșită și nu poate beneficia de un regim suspensiv al pedepsei penale sub formă de închisoare;

- instanța de fond nu a indicat circumstanțele care ar constata cu certitudine că corectarea inculpatului Odobescu Vitalie este posibilă fără izolarea lui de societate pe termenul propus de către acuzatorul de stat, limitându-se doar la enumerarea circumstanțelor constatate, fără a aprecia la modul convenit pericolul social al infracțiunii comise, iar instanța de apel, insuficient și-a motivat soluția în partea ce ține de respingerea argumentelor din apelul procurorului în această parte și menținerea pedepsei stabilite de către instanța de fond;

- pedeapsa stabilită inculpatului Odobescu Vitalie nu va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept și nici nu v-a constitui o avertizare publică pentru alte persoane predispuse de a-și însuși comportamente similare celui manifestat de către inculpat;

- instanța de apel nu s-a expus motivat asupra tuturor argumentelor invocate de către procurorul apelant, a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

6. Referință asupra recursului nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din recursul declarat se atestă, că autorul acestuia îl întemeiază în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei în privința inculpatului, pe motiv că pripit s-a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Cu referire la temeiurile indicate de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei și cuantumul prejudiciului material încasat, Colegiul penal consideră, că aceste temeiuri de casare invocate nu și-au găsit confirmarea la judecarea recursului declarat.

Deși, în prezenta speță procurorul invocă ca temei de casare, faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului acesta nu a indicat clar asupra căror argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat. Opozant celor invocate de recurent Colegiul penal atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Odobescu Vitalie.

Prin urmare, instanța de recurs remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței, expunându-se argumentat asupra posibilității aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința lui Odobescu Vitalie.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind justificat, în privința acestuia, suspendarea

condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Cu referire la criticele invocate de recurent, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului Odobescu Vitalie, aplicându-i eronat dispozițiile art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Sanctiunea art. 175 Cod penal, în baza căruia inculpatul Odobescu Vitalie, a fost condamnat, prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca una gravă, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă,* aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

În prezenta speță, Colegiul atestă că, inculpatul Odobescu Vitalie, a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal, la 4 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis că, în privința inculpatului, pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, menționată mai sus, pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită din intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave

sau excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

La circumstanțele cauzei, Colegiul penal menționează că, prima instanță a reținut ca circumstanță agravantă starea de ebrietate a inculpatului, însă care de fapt nu reprezintă una din circumstanțele agravante prevăzute la art. 77 Cod penal.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost atras la răspundere penală.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri.

Reieșind din conținutul hotărârii contestate, Colegiul penal consideră că, atât prima instanță, cât și instanța de apel întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat, notând faptul că este la prima abatere de la legea penală, la locul de trai se caracterizează pozitiv și are o vârstă tânără. Toate împrejurările menționate au permis instanțelor de fond de a da dovadă de clemență față de inculpat, evitându-se, astfel, neajunsurile pe care le poate atrage contactul cu mediul din penitenciar, stabilindu-i în cele din urmă o perioadă de probațiune pe o perioadă mai mare de media prevăzută de lege, astfel încât vinovatul să-și facă concluziile respective și să fie atins scopul legii penale.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că, nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpatul Odobescu Vitalie, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 4 ani, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei și îndeosebi a modalității de executare a acesteia, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare,

sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui *Odobescu Vitalie*, or, recurentul nu a expus care anume prevederi legale au fost eronat aplicate și în ce a constatat concret eroarea admisă de către instanțele de fond la individualizarea executării pedepsei.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră că, în prezenta speță nu s-au reținut careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului conform prevederilor legale, în consecință impunându-se dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2019, în cauza penală în privința lui *Odobescu Vitalie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 20 decembrie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda